

[Lissa Mathiasen]

I Århus ryster man på hovedet af beslutningen. Det hele virker præcis så forvirret og uigennemtænkt, som debatten her desværre med al ønskelig tydelighed har demonstreret. I hvert fald må jeg konstatere, at her var ministerens handlekraft væk, for nu er det de to seminarier, der selv skal finde løsningen, en bunden løsning, men for mig at se en ganske umulig opgave at løse. Det er skammeligt. Jeg synes, det er uanstændigt. Det er faktisk mangel på respekt over for de mange mennesker, som har haft deres daglige gang på disse institutioner. Den aktivitet, det kæmpearbejde, der igennem tiden er gjort, bliver faktisk med dette slag smadret.

Hvis jeg troede, det kunne nytte at appellere, ville jeg gøre det, men desværre må vi nok konstatere, at som denne sag har udviklet sig, er det ikke den sunde fornuft, der har sejret. Alligevel vil jeg slutte af med en appel til ministeren, til regeringen, til forligspartierne om: Tænk jer om én gang til! Vi har brug for alle de uddannelsespladser, vi overhovedet kan få.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Hvis der har været noget i vejen med processen siden 31. august 1988, er det, fordi den måske har været for åben. Måske var det for åbent at lægge et debatoplæg ud til regionale udvalg, og måske var det en fejl, at sagen ikke blev afgjort en sen natte-time bag nedrullede gardiner af et flertal.

Men det har så til gengæld givet en meget åben debat. Jeg vil blot starte med at sige, at man i hvert fald ikke kan sige, at den ikke har været åben og demokratisk. På trods af at regeringen ikke har flertal, og på trods af at meningerne er forskellige og hvert parti har sin opfattelse, sådan som det skal være i et demokrati, er det alligevel lykkedes at samle 6 partier om hovedlinjerne, som jeg nu vil beskrive, nemlig at vi skulle have 6 enheder færre, altså en reduktion i antallet af enheder fra 24 til 18, for det andet, at de tilbageværende enheder skulle ligge spredt i landet og ikke kun i de største byer, endvidere at de små amter skulle have ét seminarium, de store amter to seminarier og altså København og Frederiksberg tilsammen også to seminarier. Alt dette er fastholdt. Tager man Sjælland, er der fire amter omkring 3 seminarier, men et af amterne er også et ret lille amt. Så de store linjer er fastholdt. Det er vigtigt. Vi

fastholdt fuldt ud det, der var formålet med det hele, nemlig bedre undervisning, mere levedygtige enheder og linjehold, der nu ikke længere behøver at ligge på 10-12 i gennemsnit, hvad der indebærer, at masser af linjehold ligger på 5,7 og 8, der nu i stedet for kan blive lidt mere stimulerende, for jeg tror ganske enkelt, at det er bedre med hold på 15, 16, 18 end med hold på 10-12 i gennemsnit. Vores holdstørrelse er altså kommet så langt ned i den danske læreruddannelse, at det er blevet et kvalitetsproblem. Nu kan holdstørrelsen komme derop, hvor kvaliteten bliver bedst mulig, og samtidig kan seminarierne alle sammen tilbyde de fleste fag og herunder naturligvis alle hovedfagene, eller hvad vi nu skal kalde dem. Altså bedre undervisning for lidt færre penge, hvor vi heller ikke skal bruge så meget til administration og til husleje; det er det, vi har holdt fast i. Derved gør vi den grundtvigske folkemodel, som fru Helle Degn talte om, bedre; den lider i hvert fald ingen skade ved det. Læreruddannelsen bliver bedre for fremtidens studerende.

Hvad var så problemet for Socialdemokratiet? Det var vel især, at det var nogle andre seminarier, der skulle have været nedlagt. Derfor måtte hr. J. K. Hansen også op på talerstolen, for vi ved, at det var ikke Tønder og Kolding og Herning, der i særlig grad interesserede det parti. Det indtryk har alle fået, og det fremtræder også ret klart i et brev, at det var de store byers seminarier, der drejede sig om. Vi havde altså en lidt anden forestilling om, hvilken form for spredning vi skulle have af denne læreruddannelseskapacitet. Derfor nåede vi ikke til enighed, på trods af at der blev gjort grundige forsøg.

Nu vil fru Helle Degn nok komme op og sige, at det, som Socialdemokratiet ville, var, at der skulle være en aftalt plan for, hvad der skulle foregå i seminariernes bygninger. Jeg kan se, at Socialdemokratiets formand antyder et nik. Problemet er, at når det gælder selvejende institutioner, vil en sådan aftalt plan betyde en ekspropriation ifølge det, jeg har fået oplyst. For når vi siger, at det ikke er ekspropriation, sådan som det foreligger, er det, fordi vi ikke stopper noget andet ind i de ledige bygninger. Men den sag vil jeg i øvrigt overlade til andre.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):